

CURSĂ PENTRU SPERANȚĂ.
PENTRU DRAGOSTE. PENTRU RĂZBUNARE.

STONE RIDER

DAVID HOFMEYR

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

COLECTIA
YOUNG
ADULT

Vărsare de sânge. Pentru asta sunt aici. Trei Rideri cu o înfățișare sumbră, înaintând în șir indian.

La răstimpuri accelerează brusc, lăsați pe spate în șa, iar brațele le tresaltă de la trepidațiile mașinărilor năvășe pe care trebuie să le strunească. Trei Rideri pe niște motociclete joase, ce par de pe altă planetă și scânteiază în lumina soarelui, care uneori se ridică, amenințător, pe roata din spate. Viziera aurie a căștilor și combinezoanele lor strălucitoare sunt acoperite de colb. Își croiesc drum în trombă printr-un ținut biciuit de vânt, urcând coasta unui munte întunecos.

Un vulcan.

Riderul din frunte ridică mâna dreaptă și le face semn să se oprească, iar în spatele lui ceilalți doi derapează, într-un nor de praf negru și de pocnituri. Când praful se risipește, pot zări ceea ce văzuse și primul.

În vale se întinde circuitul. Pe un teren povârnit, brăzdat de urme adânci, cu viraje strânse și cu șase obstacole uriașe. Acolo jos, singur, un Rider pe un motor argintiu deschis face niște salturi îndrăzneț de înalte. Odată desprins de sol, răsuțește roata din față, rămâne suspendat o clipă în aer, apoi coboară de cealaltă parte a unei platforme.

Un salt impresionant.

De sus, de pe coasta muntelui, Riderul din frunte salută isprava cu un zâmbet pe care ceilalți nu îl pot vedea. Viziera căștii îi ascunde chipul.

A trecut o oră de la răsăritul soarelui, care e jos, în spatele lor, aproape de poalele muntelui păcuriu. Umbrele lor – subțiri și alungite – se întind în josul pantei, arătându-le drumul.

— El e! exclamă Wyatt, ridicându-și viziera.

Este cel mai înalt dintre ei, un tip palid și slab. Le aruncă o privire tovarășilor lui și se prăbușește la loc în șaua motorului lui negru, Shadow.

— Vorbești aiurea, îi răspunde tăios Red, și el cu viziera ridicată. L-am distrus!

Red e lat în umeri, are gâtul gros și o înfățișare intimidantă. E așezat mai jos decât ceilalți în șaua motorului de culoarea sângelui, Chopper.

— Știu și eu, zice Wyatt, apoi ezită. Felul în care își manevrează motorul...

Îl urmăresc cum frânează brusc și derapează într-o curbă. Virează, accelerează puternic și se năpustește înspre următorul obstacol – totul printr-o mișcare cursivă, executată cu desăvârșită măiestrie și eleganță, în echilibru perfect.

— Nu are cum să fie el, insistă Red. E cu neputință.

— El e, spune Levi, iar vocea îi sună înăbușit dindărătul vizierei.

Uită-te la motocicletă.

— Cum naiba?

Wyatt își duce mâna la praștie:

— Îl pot nimeri de aici. Dintr-o singură încercare.

— Crezi că ne-a văzut? întrebă Red.

— Cum să ne vadă, idiotule?! Suntem mai sus decât el, în direcția soarelui.

Are dreptate. Din toată acea vale prăfoasă, Riderul nu vede decât pista. Întreaga lui atenție se concentrează asupra următorului viraj, a următorului obstacol peste care trebuie să sară. Motorul lui argintiu scânteiază sub razele matinale ale soarelui. De la înălțime, Riderii îl privesc cum se duelează cu praful. O nouă săritură precisă și elegantă îl face să plutească, câteva secunde, în aer.

— Las' mă pe mine. Pot să-l nimeresc, pe bune! spune Red și coboară de pe motocicletă, cu praștia în mână.

Își îndreaptă umerii și îl ochește.

— Nu, îi răspunde Levi și își dă jos casca, punând-o pe braț. Vorbește din colțul gurii. Ochii lui îngustați par niște linii.

— Nu?

— Vrea să spună că tu n-ai nimeri nici măcar un copac de la doi metri, zice Wyatt și, sprijinindu-și motocicleta pe suport, își trece piciorul pe deasupra șeii.

Red îi aruncă o privire sfidătoare.

— Am spus nu, zice Levi din nou. De data asta îl aranjăm definitiv. Față în față, personal.

— Față în față?

— Exact! Ca să îi poți simți sângele cum îți împroașcă obrazul.

— Marfă! izbucnește Wyatt.

— Mortal! exclamă Red.

Se oprește în vârful ultimei rampe și rămâne în șaua motocicletei lui de culoare argintie – un Drifter personalizat. Răsufă greu, și pe șale i se preling stropi de sudoare. Combinezonul lui cenușiu e plin de colb. Ochii îi sunt protejați de niște ochelari de soare aurii, iar gura e acoperită de o mască al cărei rol e să filtreze aerul.

Își întoarce capul și ascultă. Un fior îi trece pe șira spinării. Privește cu atenție către cei trei Rideri a căror imagine se conturează tot mai

distinct în lumina soarelui, așa cum coboară vertiginos panta de rocă vulcanică, de parcă i-ar mâna necuratul.

Îi cunoaște prea bine. Mai cu seamă pe cel de pe motocicletă albă. Nu-i poate distinge chipul, dar felul în care conduce, înclinat spre dreapta, îi spune ceva. Ajungi să cunoști modul particular de a-și conduce motocicletă al celor care participă la Cursă. Numai așa îi poți învinge. Dacă le anticipezi următoarea mișcare.

Și ceilalți doi sunt periculoși, dar în primul rând cel de pe motocicletă albă...

Se apropie.

Nimic nu îi oprește.

E timpul s-o șteargă.

Le aruncă o ultimă privire, apoi ambalează motorul și demarează. Coboară rampa vijelios și dus e! Când aruncă o privire peste umăr, nu vede nimic altceva decât nori de praf. Schimbă viteza și aude scârșnetul motorului. Se simte bine pe motocicletă. Simte puterea mașinăriei. Dar e obosit. Picioarele îi sunt grele, ca de plumb.

Motocicleta o să aibă de făcut toată treaba.

Iese de pe pistă și se îndreaptă în viteză către Ținutul sterp. Privește în urmă și vede că unul dintre cei trei s-a oprit. Nimic nu e la fel de rapid ca Drifterul. Zâmbește. O să îi lase mult în urmă, chiar dacă picioarele nu-l mai ascultă.

ZBÂRRRR!

Un zgomot de proiectil îi trece pe lângă ureche. Se apleacă într-o parte și se lasă în jos. Gonește ca un apucat. Cu cea mai mare viteză.

ZBÂRRR! VĂJJJ!

Pietre.

Privește iarăși în urmă, peste umăr, și iată-i. Îl urmăresc. Cu toată viteza. În afară de cel mai înalt, rămas undeva mai sus, pe coasta muntelui, de unde îl țintește cu o praștie.

E ultimul lucru pe care îl mai vede înainte să simtă o durere ascuțită. În clipa următoare, lumea se întoarce cu susul în jos, iar cerul devine negru.

Geme și se târăște prin colb. Motorul lui zace răsturnat, cu roțile învârtindu-se în gol și cu ghidonul răsucit. Dar, de necrezut, ochelarii i-au rămas la ochi. Masca însă nu o mai are, i-a fost smulsă de pe gură. E conștient că se poate să-și fi rupt ceva. O coastă. Poate că i s-a fisurat. Resimte o durere atroce. Îi pulsează tâmplele. Picături de sânge i se scurg în ochi. Simte cum un fir de sânge fierbinte i se prelinge pe frunte, apoi pe obraz. Dar e normal – rănile de la cap sângerează. A mai avut de-a face cu așa ceva.

Tipul ăsta chiar se pricepe să tragă cu praștia – cred că era la vreo 100 de metri.

Ridică privirea, buimac.

Cei trei Rideri se mișcă în cerc în jurul lui. Unul înalt. Unul bine făcut. Unul pe un motor alb. Încearcă să gândească. Se străduiește să își adune gândurile, dar în zadar. Are privirea încețoșată. Un țiuit supărător îi răsună în ureche. La baza craniului zvâcnește durerea. Oasele lui parcă ar fi din cauciuc.

Tipul de pe motocicletă albă – șeful, fără îndoială – se oprește în derapaj, ridicat pe roata din spate. Ceilalți fac la fel. Riderul șef își ridică viziera și se uită în jos la el printre gene. Are ochii căprui-închis. Un chip și niște ochi cu neputință de confundat.

— Cine ești? îl întreabă Riderul.

Băiatul tușește, cu o grimasă de durere.

— Omul te-a întrebat ceva, spune cel vânjos, în timp ce își lasă motocicletă roșie sprijinită pe suport și se apropie cu praștia în mână.

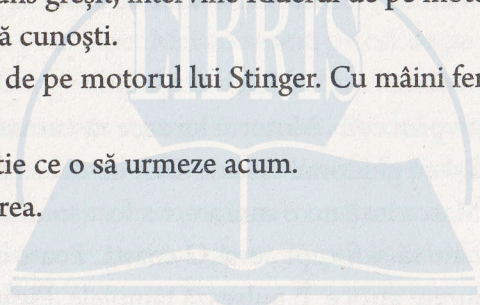
Pe gât i se zărește o mică parte dintr-un tatuaj, altfel ascuns de combinezon.

— Nimeni, reușește să îngaiame băiatul, recăpătându-și graiul.
— Răspuns greșit, intervine Riderul de pe motocicletă albă. Te cunosc și mă cunoști.

Coboară de pe motorul lui Stinger. Cu mâini ferme, își dă jos ochelarii.

Băiatul știe ce o să urmeze acum.

Răzbunarea.

PARTEA I

ÎNGROPAREA MORȚILOR